

— Кога сколаса да се облѣчешъ? — пита Али ефенди и подозрително я изнича.

Баба Тонка оставя лампата на масата и се размива. Тя гледа турчина право въ очигъ и се смѣе съ такава искреностъ, че и той започва да се усмихва.

— Не съмъ се събличала, Али-ефенди. Ей тъй съмъ легнала. Кога, ще речешъ? Не помня. Днесъ претакахъ една ракия — огънь. Поопитахъ малко, че още малко, че още малко — попрехвърлила съмъ. Пъкъ и години! Не мога вече да нося! Та ще те моля, не ми забелязвай приказкитъ.

Али-ефенди съчувствено поздига рамене.

— Азъ ида при тебе по друга работа, бабо, — започва той, но старицата го прекъсва:

— По каквато работа да идешъ, най-напредъ ще изядешъ едно сладко отъ гюлъ, ще пийнешъ една ракия, ще ти сваря едно кафенце и сетне — гледай си работата.

Баба Тонка не чува протеста, а хлопва вратата и изкача вънъ да готви гощавка за господаря.

Тя сипва сладко и ржката ѝ не трепери, налива ракия и не прелива чашката, вари кафе и не го изкипява.

Чудна жена! Трижди чудна майка!

Само устнитъ ѝ приповтарягъ страшната молитва.

— Казвай сега, Али-ага. Харесва ли ти ракията? Ще ти налѣя още! И у васъ ще пратя едно шише — за ханъмата. Тя е хубава ракия за цѣръ. Пийни на здраве.

Табуръ-агасж е малко обърканъ. Каква добра жена, мисли си той, а какво приказватъ за нея. Ехъ, лоши хора има по свѣта.